

Gelukkig geen analoog gedoe bij goede vrienden

S.V. Marken - AMVJ, zaterdag 28 januari 2023

Wie afgelopen donderdag nog de moed en/of zin had om richting Arena te trekken voor een wedstrijd tussen een zorgelijk tanende voetbalgrootmacht en een immer bescheiden tegenstander die letterlijk al vele malen met het “heen en weer” te maken heeft gehad, kreeg het pijnlijke verval van Ajax met bakken voorgeschoteld; en zag de vele cynisch bedoelde voorspellingen van steeds sceptischer twitterende supporters uitkomen: ”je mag blij zijn met een gelijkspelletje tegen Volendamha, ha! ”

De spijkerharde spandoeken logen er, ongetwijfeld als uiting van overlopend ongenoegen ook niet om.

Ik zal ze niet herhalen, maar rake typeringen over de teloorgang bij dit miljoenenbedrijf waren het zeker.

Want op veel vlakken gaat het daar mis en als je dat beseft, maakten de luid en herhaaldelijk gescandeerde, grof-talige uitnodigingen aan de trainer om toch maar snel te vertrekken een volslagen incomplete en ook schrijnende gewaarwording voor uw chroniqueur ter plekke.

De stille golf aan witte zakdoekjes vond ik een elegantere vorm van het aan de kaak stellen van een collectief falen van het management, coaches/trainers, scouts en niet te vergeten de makke schapen te velde.

Met als apotheose knap samengevat door de opperbaas van het bedrijf, die na afloop een glashelder bewijs van onvermogen leverde in een haast aandoenlijk arrogante poging het abrupte ontslag van de trainer recht te babbelen.

Hoe de vrije val alsnog gestuit kan worden, mag Heitinga weten, maar als de bezem niet worden gevonden die zijn reinigend werk in de hele top van de club doet, moet ernstig worden gevreesd voor een nieuwe witte zakdoekjes golf in een waarschijnlijk heel wat legere Arena.....

Maar hoe dit ook zij, afgelopen donderdag was de vertoning van “ons nu niet meer zo aller Ajax” echt niet om aan te gluren.

Het gras van alweer een nieuwe mat groeit sneller

Bij het huiswaarts keren becroop mij een gevoel dat AMVJ in Marken moest oppassen om deze zaterdag in Marken niet eenzelfde sportieve mispeer te maken.

Want na twee driepunters op rij zou het best eens kunnen, dat zich van het Kumar cohort, tegen de thuisclub die met slechts één puntje zo langzamerhand zelf de “heen en weer” ziet naderen, een- overigens volledig uit de lucht gegrepen- hoogmoed zou hebben meester gemaakt.

Want het waren dan wel zes zeer welkome puntjes, maar in potjes waarin wiskracht en inzet en een beetje geluk het gebrek aan goed en lekker voetbal danig moesten compenseren.

Toen ik deze zaterdag het fraaie park van de SV Marken opliep was het een beetje als thuiskomen bij goede vrienden.

Ik weet niet hoeveel keer AMVJ in de afgelopen jaren de gang naar het schiereiland van Sijtje Boes heeft gemaakt en zij bij ons naar het Loopveld, maar ik kan me niet herinneren dat er ooit ook maar een smetje aan dat weerzien kleefde.

Zo ook vandaag weer.

Een ferm vriendschappelijke hand van de clubman pur sang Jacob de Weijze bij aankomst en een knuffel van voorzitter/raddraaier in de goede zin van het woord: Jan Peerenboom bij vertrek symboliseren voor uw chroniqueur/ elftalbegeleider de lekkere middagjes op Marken zonder gedoe.

En tja, dat had gezien de stand op de ranglijst van de thuisploeg ook anders gekund.

Maar dat gebeurde niet.

Zelfs het vriendelijk verzoek om vandaag de puntjes achter te laten werd met een glimlach gelardeerd.

En ook het best in redelijke aantallen opgekomen thuispubliek was nog steeds goedgemutst.

Met deze sfeertekening zijn we aangeland waar het iedere zaterdag toch om gaat: de door de scheids van dienst de jonge heer Ruiz van Twiller goed geleide pot.

Die leek mijn aanvankelijk wat zorgelijke veronderstellingen over een hoogmoedig Bordeauxrood na 10/15 seconden alweer naar de middenstip te kunnen verwijzen omdat Serra Austin de aftrap leep over de Marken goalie in het netje had gewipt. (0-1)

Gesteund door de vreugde van een vroege voorsprong bleef AMVJ de toon aangeven en kleurde het kunstgras opnieuw bordeauxrood toen Daan van Hees zich na twaalf minuten mocht laten knuffelen toen hij een aardige aanval gedecideerd met een doeltreffende schuiver bekroonde (0-2)

De AMVJ getrouwen gingen er toen nog maar eens lekker voor zitten want van de tegenstander was nog geen gevaarlijk spoortje te bekennen geweest.

Maar dat werd lopende de eerste helft toch anders.

Want allengs werd het voor AMVJ lastiger de bal naar dezelfde kleur te spelen en het dat gaf de Markense burger wat meer moet om uit de schulp te kruipen.

Vooraf de corners die af en toe wat lankmoedig waren weggegeven, stichtten het nodige gevaar voor het vijandelijke doel, omdat coach Ron van de Velde zijn luchtmacht (een paar kerels van ongeveer 2 meter) daar op afstuurde.

Maar het AMVJ defensief stond tot de rust goed georganiseerd en hield het doel schoon.

Aanvallend was er nog wel een enkele grote kans om de score verder op te voeren maar dat lukte niet (rust 0-2)

Over de tweede helft mogen we kort zijn.

Marken was met de lange hijs naar voren aanvallend een stuk gevaarlijker dan voor rust.

En een tegenvallend AMVJ stelde daar helaas weer bitter weinig tegenover.

De verdediging wankelde nu ook af en toe en goed keepen van Maksim van Ingen, twee keer geholpen door de lat en een naar velen onterecht wegens buitenspel afgekeurde treffer, voorkwamen dat de ongetwijfeld als poep in de broek ervaren aansluiting tot stand kwam.

Met het vorderen van de tijd werd door Marken alles op de aanval gegooid, maar de ruimte die daardoor ontstond was, afgezien van een telkens voor off side afgefloten

hattrick van Thierry van der Kooye, niet aan het paniekerig overhaaste spel van de bezoekers besteed.

Tot de 80e minuut toen hij een als zeer bevrijdend ervaren slotakkoord een goedgekeurde treffer in de touwen joeg. (0-3)

Beetje sneu voor de goede Ron van de Velde om zijn team weer met legen handen te zien staan. Geen loon naar vooral de tweede helft hard werken.

Maar voor Ron geen analoog gedoe zoals in de Arena.

Geen kwetsende spreekkoren noch vriendelijk wuivende witte zakdoekjes.

Ook na afloop geen opstootjes rond de spelers, eerder een troostende klop de schouder.

In de bestuurskamer ook geen gezeur over de afgekeurde Marken goal.

En Voorzitter/raddraaier vervulde die laatste functie weer met even veel plezier als stond zijn team op een promotie plaats. Kortom: in dit opzicht blijft Marken voor mij een topclub.

Slot.

Een middag die op het veld dus toch weer eindigde met een zege voor Kumar en zijn mannen.

Met de aantekening dat hun optreden in het tweede bedrijf het onsamenhangende en makke spel benaderde van de grote broers op donderdag.

En dat terwijl er volgende week weer een 6 punten potje wacht (tegen OSV)

Dus genoeg stof voor reflectie door het team en coaches.

Omdat voorzitter Lex van Hees zijn opnamewonder ook in Marken had opgetuigd, kunnen de mannen met eigen ogen zien of er in deze impressie van enige realiteitszin sprake is.

Maar in het na-gesprekje gaf naar mijn overtuiging Ricky Kumar een waarheidsgetrouwer beeld van zijn werkelijkheid weer, dan de grote baas van Ajax dat deed in zijn babbel.

Luister maar en tot later.....

Dirk